

жата ще оставимъ коня и оттамъ до върха ще пжтува пеша. И когато заморенъ бавно пристѣпвахъ по стръмната и камениста пжтека, безъ да мога да вдигна глава да се наслаждавамъ на хубоститѣ, тя пѣеше, тя гледаше на всѣкъде и се любуваше истински на природата. Дори когато при едно спѣване на коня, тя неволно скочи на земята, пакъ не пожела да ходи и предпочете да язди.

Ние вече изминахме Пещеритѣ, Варницата и стигнахме на Бъндеричката поляна. Още отъ далече чувахме зеънци, чийто гласъ издаваше присѣтствието на стадо. И наистина, всрѣдъ поляната, която бѣше покрита съ сочна зелена трева, бѣ разположено голѣмо стадо отъ едъръ добитъкъ, изкаранъ тука на паша. Огоени крави хрускаха сочната трева и кротко поглеждаха къмъ насъ. Нѣколко кучета лениво залаяха, но смърмени отъ господаритѣ си, подвиха опашка и се прибраха около тѣхъ. Следъ обичайния поздравъ съ говедаритѣ, ние продължихме. Прекосихме рѣката и преди още да навлѣземъ въ гората, по пжтеката се зададоха група момчета съ раници на гърба и тояги въ ржцетѣ. Това бѣха ученици от Плъвенската гимназия, съ които азъ се бѣхъ запозналъ въ Банско. Тѣ тръгнаха за Елъ-тепе два дни преди насъ. Весели и доволни тѣ ни казаха набързо, че били на върха и за доказателство ни показаха набрания отъ тамъ еделвайсъ.

Пжтеката извиваше все нагоре и по-нагоре. Азъ вече бѣхъ много уморенъ и съжалявахъ хиляди пжти, че не си взехъ конь. Но все се мжчехъ да не остана много назадъ отъ компанията, макаръ че вървѣхъ последенъ. Моята ученичка често ме дочакваше и утешаваше, че сме близо до хижата и скоро ще стигнемъ. Азъ четѣхъ въ нейнитѣ очи едно съжаление къмъ